

РЕШЕНИЕ

№ 490

гр. Варна, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело №
20233110108568 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното :

Производството по делото е образувано и водено по предявени в условията на обективно кумулативно съединяване специални положителни установителни искове с правно осн.чл.422 ГПК и заявени в условията на евентуалност осъдителни искове с пр.осн. чл. 79 вр. чл.240 ЗЗД .

Ищцовата страна „Ю. Б.“ АД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: ***, и с адрес за кореспонденция: ***, представлявана от П. Н. Д. изпълнителен директор и прокуриста М. И. В., чрез юрисконсулт Н. А.а М., на 04.07.2023г. е депозирала искова молба против ответника А. Ж. С. ЕГН: *****, с адрес: ***9.

В титулната част на исковата молба е посочена цената на иска - общо 18500.40 лева.

„Ю. Б. „ АД е основава исковата си молба на следните твърдени факти и обстоятелства:

Със съобщение по ч. гр. д. № 2486/2023 г. по описа на Районен съд- гр. Варна, на „Ю. Б.“ АД била предоставена възможност за предявяване на иск за установяване дължимостта на вземането, обективизирано в издадената по ч. гр. д. № 2486/2023 по описа на Районен съд- гр. Варна Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК). Предвид това обстоятелство и с оглед санкцията по чл. 415 ГПК, за „Ю. Б.“ АД бил налице правен интерес от предявяването на настоящия иск за установяване съществуването на изискуемо вземане по договор за потребителски кредит №

PLUS-15155185 в размер на 18500.40 лева.

Твърди се, че на 09.08.2017 г. между „Б. П. П. Ф.“ и А. Ж. С., ЕГН ***** бил сключен договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15155185 посредством, който страните постигнали съгласие кредиторът да отпусне на кредитополучателя заем в общ размер на 15000.00 лева за срок от 84 месеца, обхващащ периода от подписване на договора до 20.02.2025 г. съгласно погасителен план, включващ падежните дати на месечните погасителни вноски, техния размер и размер на оставащата главница. Договорено било паричният кредит да бъде изплатен на 84 броя равни месечни вноски, всяка в размер на 313.42 лева, като в договора била посочена и общата стойност на плащанията по кредита.

Въз основа на индивидуалния кредитен профил на ответника бил определен годишен процент на разходите. Кредитополучателят заплащал и такса ангажимент, срещу което кредиторът сключвал договора при фиксиран лихвен процент по смисъла на § 1, т. 5 от ЗПК, при съдържащите се в договора условия, размери и срокове. Таксата се заплащала от кредитополучателя при усвояване на кредита, като кредиторът удържал сумата посочена в поле „Такса ангажимент“ от общия размер на кредита. Лихвеният процент по кредита бил фиксиран за срока на договора, като началната дата за изчисляване на ГПР била датата на подписване на договора при допускането, че годината има 365 дни, независимо дали е високосна и договорът бивал валиден за целия срок, като страните изпълняват точно задълженията си по него.

Сумата, предмет на договора, твърди ищецът, че била преведена по личната банкова сметка на ответника, декларирана от същия и посочена в договора за кредит.

На основание на чл. 3, във връзка с чл. 4 от договора за ответника възниквало задължението да погаси заема на 84 месечни вноски, всяка по 313.42 лева, като в чл. 5 от договора било предвидено, че при забава на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата.

Сочи се още, че между „Б. П. П. Ф.“ и кредитополучателят било сключено Споразумение за отсрочване на погасителни вноски по горепосоченият договор за потребителски кредит. Споразумението било постигнато предвид подадено от кредитополучателя заявление до кредитора, съдържащо данни за съществуващи временни обективни затруднения, настъпили като пряка последица от извънредното положение, въведено на 13 март 2020 г. с Решение на Народното събрание на Република България, във връзка с обявената от Световната здравна организация пандемия, причинена от вируса COVID - 19.

Страните по договора за кредит постигнали съгласие заплащането на посочените в т. 1 от споразумението месечни погасителни вноски да се отложи. Вследствие на отлагането по т. 1, размерът на месечната погасителна вноска и срокът на кредита се изменяли съобразно погасителния план, обективиран в споразумението, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски.

Годишният процент на разходите по договора за кредит оставал непроменен, като лихвата, начислена съгласно договора за кредит и останала непогасена по време на гратисния период, била добавена на равни част и във вноските, посочени в погасителния план на споразумението. Предоговореният брой на погасителните вноски бил 54, като новият размер на месечната погасителна вноска съответно бил 313.42 лева.

Обезщетението за забава било равно на ОЛП, обявен от Българската народна банка, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година плюс 10%. Лихвените проценти в сила от 1 януари на текущата година били приложими за първото полугодие на съответната година, а лихвените проценти в сила от 1 юли били приложими за второто полугодие. Обезщетението за забава се изчислявало на дневна база като дневния и размер за просрочени задължения бил равен на 1/360 част от годишния размер, определен в предходното изречение.

Ищецът твърди в исковата си молба, че длъжникът преустановил плащането на вноските по кредит № PLUS-15155185 на 20.09.2020 г., като към тази дата били погасени 30 месечни вноски. На основание чл. 5 от договора, вземането на ищеца ставало изискуемо в пълен размер, ако кредитополучателят просрочи две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората пропусната месечна вноска, която в настоящия случай била 20.10.2020 г., от която дата вземането станало ликвидно и изискуемо в целия му размер.

Тъй като от страна на длъжника не били извършвани погашения по дълга от кредитора било подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в Районен съд Варна за следните дължими суми по договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15155185, както следва:

12511.22 лева (дванадесет хиляди петстотин и единадесет лева и 22 стотинки) - главница.

3007.15 лева - възнаградителна лихва за периода от 20.09.2020 г. до 20.02.2025 година;

2982.03 лева - мораторна лихва за периода от 20.10.2020 г. до 16.02.2023 г.

законната лихва за забава от датата на завеждане на заявлението за издаване на заповед за парично задължение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на вземането.

Законната лихва за забава била равна на ОЛП, обявен от Българската народна банка, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година плюс 10%. Лихвените проценти в сила от 1 януари на текущата година били приложими за първото полугодие на съответната година, а лихвените проценти в сила от 1 юли били приложими за второто полугодие. Законната лихва за забава се изчислява на дневна база като дневния ѝ размер за просрочени задължения бил равен на 1/360 част от годишния размер, определен в предходното изречение.

Предвид изложеното, ищецът е сезирал РС Варна с искането по см. на чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК:

Да бъде постановено Решение, по силата на което да бъде прието за установено в

отношенията между страните, че в полза на „Ю. Б.“ АД съществува вземането по договор № PLUS-15155185, обективирано в Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 2486/2023 по описа на Районен съд -Варна, а именно: 12511.22 лева - главница по договора за кредит, - 3007.15 лева възнаградителна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.09.2020г. до 20.02.2025 г., 2982.03 лева - мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.10.2020 до 16.02.2023 г., ведно със законната лихва, считано от постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на вземането, на основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал.1 ГПК и чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Обективирано е искане в полза на „Ю. Б.“ АД да бъдат присъдени и направените във връзка с издаването на заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 2486/2023 по описа на Районен съд - Варна разноски както следва: 370.01 лева - държавна такса, 50,00 лева - юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78. ал. 8 от ГПК, както и разноските за настоящото съдебно производство - 370.01 лева - държавна такса и 100.00 лека - юрисконсултско възнаграждение.

При условията на евентуалност: в случай че така предявеният установителен иск бъде отхвърлен поради ненадлежно обявена предсрочна изискуемост на вземането по кредита преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, ищецът моли съда да приеме, че е предявен осъдителен иск и да бъде прието, че същият има характер на волеизявление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, чрез връчване на препис от същия на ответната страна.

С исковата молба ищецът е посочил и банкова сметка, по която може да се плати присъдената сума: IB AN: ***, BIC/SWIFT: ***, „Ю. Б.“ АД.

Моли също така да бъде взето в предвид, че считано от 01.06.2023г., „Ю. Б.“ АД придобила търговското предприятие на „Б. П. П. Ф. С.А.“, клон България, при което правата и задълженията му преминавали върху приемащото дружество. На основание чл. 265м ТЗ и в съответствие с чл. 13 от Директива 2005/56/ЕО на Европейския парламент и Съвета във връзка с чл. 3 и чл. 4а от Директива 2009/101/ЕО на Европейския парламент и Съвета посочените обстоятелства били вписани в Търговския регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел.

В подкрепа на твърденията си ищецът представя и моли да бъдат приети като доказателства по делото заверени копия от следните документи: 1.Копие на договор за кредит - за да послужи като доказателство за валидно сключен договор за потребителски кредит и като доказателство, че сумата предмет на договора е усвоена от кредитополучателя (поле Удостоверение на изпълнението на последна страница от Договора), с което Кредиторът е изпълнил задълженията си по него /; 2.Извлечение от погасителен план с отразените по него плащания - като доказателство за размера на дължимите суми, датата на изискуемост и началото на забавата.3.Анекс.На последно място ищецът е направил доказателствените искания : да бъде изискано и приложено по настоящото дело ч. гр. д. № 2486/2023 г. по описа на Районен съд - Варна, с оглед ползването на ищеца от

доказателствата по делото, включително и представените доказателства за заплатена по сметка на съда държавна такса. Моли, предвид становището на насрещната страна, да му бъде дадена възможност да ангажира и други доказателства и доказателствени искания. В раздел „Особени искания“, ищецът моли още: 1. В случай че „Ю. Б.“ АД няма възможност да осигури процесуален представител, който да вземе участие в първото открито съдебно заседание, ищецът моли делото да се гледа в негова отсъствие 2. В случай, че е налице хипотезата на чл. 238, ал. 1 от ГПК, моли съда да постанови неприсъствено решение срещу ответника. 3. В случай че исковете бъдат уважени частично, моли за присъждане на разноските в полза на ищеца по съразмерност и след компенсация. 4. Прилага и Пълномощно - заверено копие; Акт за съвместимост, Препис от исковата молба и доказателствата за ответника, Списък с разноски и Вносна бележка, доказателство за платена държавна такса за заяждане на иск.

С Разпореждане № 25350/6.7.2023 г. съдът е приел, че исковата молба отговаря на изискванията за редовност по см. на чл. 127 -128 ГПК, като е разпоредил връчване на преписа на ответника по реда на чл. 131 ГПК.

С Определение № 8723/19.7.2023 г. съдът е констатирал предпоставките на чл. 47, ал. 6 ГПК и е взел решение за предоставяне на правна помощ на ответника като е определил и възложил в тежест на ищеца внасяне на депозит за особено процесуално представителство.

С Определение № 9553 /10.08.2023 г. съдът е назначил особен представител на ответника- адвокат С. З. - А. от АК Варна и разпоредил връчване на преписа на искова на ответника чрез особения му представител.

Преписа от искова молба адв. З. -А. е получила на 1.9.2023 г. и в рамките на едномесечния срок, на 27.09.2023 г. е депозирала отговор на исковата молба.

С отговора на искова молба ответникът, чрез особения му представител е изразил становище за допустимост на исковете.

Исковите ответника намира за неоснователни, като моли да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни и недоказани.

По същество ответникът, чрез особения му представител е направил следните оспорвания, възражения и искания :

а). Оспорва твърденията в исковата молба досежно това, че:

Ответникът е сключил Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта LUS- 15155185 от 09.08.2017 г.;

Ответникът е получил кредита - предмет на горепосочения договор, като сумата е преведена по банковата сметка, посочена в договора ;

Ответникът е подписал Споразумение за отсрочване на погасителни вноски от 19.06.2020 г.;

Ответникът дължи претендираните от ищеца суми на основание договора за кредит и

споразумението към него;

Кредитът е станал предсрочно изискуем:

Ответникът дължи претендираните от ищеца лихви - възнаградителна лихва за ползване на кредита и обезщетения - мораторна лихва поради неплащане на задълженията си по договора, както и законната лихва, считано от постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на вземането;

Ответникът дължи такса ангажимент, както и всички суми, формиращи годишен процент на разходите.

б). Твърди, че:

1. Ответникът не е подписвал Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS- 15155185 от 09.08.2017 г., нито Споразумение за отсрочване на погасителни вноски от 19.06.2020 г. както и каквито и да било други документи, свързани с отпускането на кредита.

2. Ответникът не е получавал кредита - предмет на горепосочения договор.

3. Ответникът не е получавал преддоговорната информация, която банката е била длъжна да предостави на основание чл. 5 от Закона за потребителския кредит.

4. Ответникът не е бил уведомен за настъпила предсрочна изискуемост на кредита по предвидения ред.

Съгласно т. 18 от ТР № 3/2014г. на ОСГТК на ВКС, подчертава адв.З. -А., че длъжникът следва да е уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост и фактите, на които тя се основава, преди подаване на ЗИЗИ. Поради това кредитът не бил предсрочно изискуем.

5. Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS - 15155185 от 09.08.2017 г. , твърди ответника, че е нищожен - сключен е в нарушение на чл. 10, ал. 1 от Закона за потребителския кредит, като не било спазено изискването текстът му да е с шрифт не по-малък от размер 12. Поради това същият изобщо не породил действие между страните.

6. Договорът за потребителски кредит се твърди от ответника , че е нищожен и на друго основание - липсвала ясна идентификация на кредитора, поради това че най-отгоре на стр. първа от договора били посочени данни на *** Н. А. - клон София, които внасяли неяснота относно страната по него.

7. Нищожна ответника намира уговорката в договора относно дължимата застрахователна премия в размер на 4725 лева. В договора не се съдържала никаква яснота защо била определена тази сума, нямало данни дали е сключвана такава застраховка и с каква цел. Твърди се от ответника, че такава застраховка не е сключвана, поради което задължението за заплащане на тази сума като част от предоставения кредит се явявало абсолютно нищожно.

8. Нищожна според ответника била уговорката в т. 2. от Договор за потребителски

паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS- 15155185 от 09.08.2017 г. от общия размер на кредита да бъде удържана сумата от 4028.94 лева във връзка с погасяване на задължения по Договор с номер PLUS-14157151. Твърди се от ответника , че такъв договор не е сключван между страните, както и че ответникът няма задължения по такъв договор. Съответно, такава сума не се дължала, тъй като не била усвоена от общия размер на кредита.

9. Евентуално: ако се приеме, че Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS-15155185 от 09.08.2017 г. е действителен и ответникът е получил кредита, ответникът чрез особения си представител, твърди, че същият го е погасил към момента на предявяване на исковата молба. С оглед изложеното по - горе , ответникът намира предявените искове - установителен и в условията на евентуалност -осъдителен, както и производните от тях искове за акцесорни вземания за лихви и разноски за недоказани и неоснователни.

В раздел трети от отговора на искова молба особеният представител на ответника е оспорил изрично основателността на исковете и обстоятелствата, на които те се основават, като моли същите да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Твърди се следното:1.При договарянето и отпускането на кредита Банката допуснала нарушения на ЗПК, обуславящи пълна нищожност на представения договор за кредит, от който се твърди, че произтичат вземанията на ищеца. 2.По делото не бил представени доказателства, установяващи изпълнението на изискванията на чл. 5, 8 и 9 ЗПК, които изискват преди потребителят да е обвързан от предложение или от договор за предоставяне на потребителски кредит, кредиторът да му предостави своевременно съобразно изразените предпочитания и въз основа на предлаганите от кредитора условия на договора необходимата информация за сравняване на различните предложения и за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит във формата на стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити съгласно приложение № 2 към ЗПК.Предоставянето на такава информация ,подчертава адв.З. - А., че е абсолютно задължително, а липсата на такава водела до нищожност на клаузите, уреждащи възнаградителната лихва и последиците при неизпълнение на договора и възможността кредиторът да направи кредита предсрочно изискуем. Липсата на такава информация правела абсолютно неясен и начина на пресмятане на годишния процент на разходите (ГПР). В това отношение ищецът не бил представил абсолютно никакви доказателства, установяващи изпълнението на задължението на предоставяне на преддоговорна информация.3.По делото не били представени нито Общите условия по договора за кредит, нито пък в самия Договор се съдържали достатъчно ясни и разбираеми клаузи, относими към процесите отношения. В тази връзка се сочи , че представеният договор и не отговарял на изискването на закона всички текстове да са с еднакъв шрифт, най-малко 12 (чл. 10, ал. 1 ЗПК).4.По отношение на разхода за застраховка не ставало ясно защо той се предоставя като част от кредита, нито защо било необходимо да се финансира от него. Още по-неясно било дали този разход бил еднократен или дължим

ежемесечно. Нямамо никакви доказателства за сключване на каквато и да било застраховка, свързана с кредита, поради което такава всъщност не била сключвана и този разход следва изцяло да се премахне от претендираната сума. 5. Представеният договор за кредит не съдържал банкова сметка, по която кредитополучателят да е задължен да погасява кредита, съответно - липсвали данни за сметка, по която да се отчита обслужването и погасяването на кредита. Не били представени доказателства дали и по каква банкова сметка кредитът бил предоставен на кредитополучателя. 6. Не ставало ясно на какво основание съгласно т. 2. от Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS- 15155185 от 09.08.2017 г. от общия размер на кредита била удържана сумата от 4028.94 лева във връзка с погасяване на задължения по Договор с номер PLUS-14157151. Не били представени никакви доказателства нито за съществуването и сключването на такъв договор между същите страни, нито за наличието на действителни парични задължения по него, възникнали в тежест на ответника. Такъв договор не бил сключван между страните и ответникът нямал задължения по такъв договор, поради което сумата от 4028.94 лева всъщност трябвало да бъде изключена от общата претенция на ищеца, тъй като такава сума категорично не била усвоявана под никаква форма и съответно връщането ѝ не се дължало. 7. Ищецът нарушил и изискването да проучи внимателно финансовото състояние на ответника. Неговото поведение преди предоставяне на кредита влизало в противоречие с целта на закона, посочена изрично в чл. 2 ЗПК - от една страна защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, но от друга и насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит. 8. По делото нямамо данни как и въз основа на какви доказателства било гарантирано постигането на тези цели. 9. Изпълнението на тези цели било доразвито и гарантирано от нормата на чл. 16, ал. 1 ЗПК, която задължавала кредитора преди сключване на договор за кредит да оцени кредитоспособността на потребителя въз основа на достатъчно информация, в т. ч. информация, получена от потребителя, и ако е необходимо да извърши справка в Централния кредитен регистър или в друга база данни, използвана в Република България, за оценка на кредитоспособността му. Очевидно тази клауза целяла да защити и самите потребители от лекомислени постъпки и влизане в кредитна спирала и свръхзадължнялост на потребителите, заключава особеният представител на ответника.

В последния раздел IV, ответникът, чрез особения му представител, е изразил становище и по доказателствата: а). По отношение на писмените доказателства, приложени към исковата молба : 1. Възразява да бъдат приети като доказателства : Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS- 15155185 от 09.08.2017 г. нито Споразумение за отсрочване на погасителни вноски от 19.06.2020 г., тъй като не били подписани от ответника. В тази връзка заявява, че оспорва подписа положен за „Клиент „ на всяка страница от Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS- 15155185 от 09.08.2017 т., както и на последната страница от същия договор след думата „Кредитополучател“, както

и подписа, положен за „Кредитополучател" на втората страница от Споразумение за отсрочване на погасителни вноски от 19.06.2020 г. Моли, на основание чл. 193 ГПК съда да задължи ищеца да представи оригинала на документите. 2. Възражава да бъдат приети като доказателство всички документи, озаглавени „Извлечение по кредит PLUS- 15155185“ - същите не представлявали извлечение от конкретна банкова сметка, по която се отчита и обслужва кредита, а документи с произволно съдържание, поради което нямали доказателствена стойност. б). Обективизирано е искане за назначаване на Съдебно-графологична експертиза. Във връзка с оспорването на документите по т. 1 и по-горе, моли съда да назначи СГЕ, която след като се запознае с оригиналите на оспорените документи, приложените към кредитното досие документи, подписани от ответника и след справка в НБН, да даде заключение дали ръкописно изписаните имена и подписите за „Клиент“ на всяка страница от Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS- 15155185 от 09.08.2017 г. както и на последната страница от същия договор след думата „Кредитополучател“, както и подписа, положен за „Кредитополучател" на втората страница от Споразумение за отсрочване на погасителни вноски от 19.06.2020 г. са положени от едно и също лице и дали това е ответника. в). Моли да бъде назначена съдебно-техническа експертиза, която след запознаване с документите по делото, да даде заключение по въпроса: Какъв е размера на шрифта, на който е изписан текста на Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS- 15155185 от 09.08.2017 г., както и текста на Споразумение за отсрочване на погасителни вноски от 19.06.2020 г.? г). 3. Моли съда да назначи съдебно-счетоводна експертиза, която след проучване на счетоводството на ищеца и счетоводните му записвания да даде заключение по следните въпроси: 1. Каква сума е действително предоставена по банковата сметка, посочена на стр. трета от Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS- 15155185 от 09.08.2017 г. Тази сума изтеглена ли е от ответника? 2. Какви погасявания са извършвани по кредита, от кого и на какви дати? 3. При отчитане на всички погасявания, какъв е размерът на дължимата и непогасена сума по кредита, в случай че: Вариант 1: се начисляват посочените в договора възнаградителна лихва, такса за ангажимент и годишен процент на разходите и Вариант 2: Не се начисляват посочените в договора възнаградителна лихва, такса за ангажимент и годишен процент на разходите? *(Изясняването на този въпрос, според особения представител на ответника, е необходимо с оглед наведените твърдения за нищожност на договора за кредит, която нищожност изключва дължимостта на възнаградителна лихва и каквито и да било други такси и разходи по кредита.)* 4. При изключване от общия размер на кредита на сумата от 4725 лева (за която се твърди, че е дължима застраховка) и на сумата от 4028.94 лева (за която се твърди, че е удържана за погасяване на задължения по Договор с номер PLUS-14157151) и при отчитане на всички погасявания, какъв е размерът на дължимата и непогасена сума по кредита, в случай, че: Вариант 1: се начисляват посочените в договора възнаградителна лихва, такса ангажимент и годишен процент на разходите и Вариант 2: не се начисляват посочените в

договора възнаградителна лихва, такса за ангажимент и годишен процент на разходите? *(Изясняването на този въпрос особения представител на ответника намира за необходимо с оглед наведените твърдения, че сумата от 4725 лева и сумата от 4028.94 лева трябва да бъдат изцяло изключени от общия размер на предоставения кредит.)*д). Други доказателствени искания: Моли съда да задължи ищеца да представи: 1. Пълно и точно копие на цялото кредитно досие по договора за потребителски кредит ведно с доказателства, че е предоставил предварително информацията, изискуема според ЗПК. 2. Справка за всички сметки на ответника, открити при него и служещи за обслужване на предоставения потребителски кредит и пълно и точно извлечение за движението по тях за периода от 09.08.2017 г. до настоящия момент - датата на изготвяне на справката; 3. Справка-извлечение от Централния кредитен регистър във връзка с изпълнение на задълженията на ищеца по ЗПК.

Видно от Протокол № 422 /26.01.2024 г., обективиращ предприетите от съда и страните процесуални действия в първото открито съдебно заседание , проведено на 26.01.2024 г., в о.с.з. представител на ищеца „Ю. Б.“ АД, редовно призован, не се е явил .В докладваната от съда молба вх.рег.№ 6460/25.01.2024 г., депозирана от ю.к. К. З. - пълномощник на ищцовото дружество, подадена ден преди първото открито съдебно заседание , изрично е било посочено, че процесуален представител на ищеца няма да участва в съдебно заседание. Поддържа се исковата молба, като се желае уважаване на предявените искове. Ищцовата страна навежда твърдения за превеждане на сумата по личната сметка на кредитополучателя, като представят банково бордеро. В случай, че исковете бъдат уважени частично, ищцовата страна желае присъждане на разноски в нейна полза по съразмерност и след компенсация, а в случай, че бъдат присъдени разноски в полза на ответната страна, е обективирано възражение за прекомерност в условията на евентуалност. Моли препис от протокола да бъде изпратен на посочена електронна поща.

В същото съдебно заседание ответникът А. Ж. С., редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат С. З. - А., редовно назначена от съда за особен представител и приета от съда .В хода по същество, особеният представител на ответника - адвокат З. - А., моли съда , като направи изводи, съответстващи на депозирания писмен отговор, да отхвърли предявените искове като неоснователни. Счита, че макар да се е установило подписването на договора за кредит от страна на ответника, както и размера на шрифта, който действително съответствал на законовите изисквания, във всеки случай договорът за кредит съдържал ~~неравноправни клаузи~~ и във всеки случай по никакъв начин ~~не били събрани доказателства относно предоставянето на част от главницата по кредита, а именно сумата от 4028,94 лв.~~ за погасяването на други задължения на кредитополучателя. Също така ~~не се установило настъпването на предсрочна изискуемост на договора за кредит.~~ Твърди се от особения представител на ответника , че така или иначе не е налице ясна идентификация на кредитодателя по договора за кредит, с оглед посоченото най-отгоре в договора „Ситибанк“ и същевременно факта, че страна по договора се твърди да е „***“. Процесуалният представител на ответника моли съда да съобрази факта, че

действително преведената сума по сметката на кредитополучателя е в размер на около 10000 лв., като всъщност това била единствената сума, която евентуално той се задължил да върне. Адв.З. - А. счита още, че следвало да бъде съобразено от съда заключението на назначената съдебно-счетоводна експертиза във варианта, в който от общия размер на кредита е приспадналата сума, представляваща посочената такса за застраховка, както и сумата, представляваща отнесената част от главницата за погасяването на другите задължения на кредитополучателя, а именно тези 4028 лв. Счита, че при така съобразените фактически обстоятелства, действително подлежащата евентуална част от сумата по главницата от страна на кредитополучателя ще бъде в приблизителност на около 1000 лв., както е направено заключението на вещото лице в този си вариант. С оглед на изложеното, особеният представител на ответника моли съда да направи изводи, съответстващи на отговора и на доказателствата и да отхвърли иска, евентуално иска да бъде уважен за сума, съответстваща на посочената в последния вариант на заключението на вещото лице. На последно място адв.З. -А. е отправила и искане да ѝ бъде издаден РКО за изплащане на възнаграждението ѝ като особен представител, по което искане съдът се е произнесъл в о.с.з. и е издаден РКО за внесения за целта депозит.

Съдът, въз основа на становищата на страните, събраните по делото доказателства, съобразно приложимите правни норми и на основание чл. 235 и чл.236 ГПК приема за установено и изяснено по делото от ФАКТИЧЕСКА И ПРАВНА СТРАНА следното:

Районен съд Варна е сезиран с обективно, кумулативно съединени специални положителни установителни иски, квалифицирани от исковия съд с доклада по делото, с правно осн. чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК и чл. 86 ЗЗД. В условията на евентуалност са предявени и осъдителни иски с правно осн. чл. 79, ал.1 вр. чл. 86 ЗЗД, в случай, че исковият съд приеме, че не настъпила твърдяната предсрочна изискуемост на целия кредит, преди подаване на Заявлението по чл.410 ГПК за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК.

Предявените иски исковият съд е намерил и намира и към момента за процесуално допустими. Действително исковата молба е предявена от Ю. Б. АД, като началото на исковото производство е инициирано именно от Банката, при релевиращи твърдения затова че считано от 1.6.2023 г. има качество на частен правоприемник на заявителя, в полза на когото е била издадена Заповедта по чл.410 ГПК в заповедното производство.

Въпреки липсата на възражения от страна на ответника относно допустимостта на исковото производство, исковият съд не намира пречки от процесуален характер които да обуславят извод, различен от вече направения за допустимост на предприетата от Банката искова защита.

Приемайки, че както установителните, така и евентуалните осъдителни иски са процесуално допустими, още с проекта за доклад по делото, обявен за окончателен възражения на страните, исковият съдът е разпределил доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти, съобразно правилото на чл. 154, ал.1 ГПК, в конкретния казус, по следния начин: В тежест на ищеца е било възложено да установи наведените

твърдения, а именно: 1.) че на 09.08.2017 г. между „Б. П. П. Ф.“ и А. Ж. С., ЕГН ***** бил сключен действителен договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15155185 посредством, който страните постигнали съгласие кредиторът да отпусне на кредитополучателя заем в общ размер на 15000.00 лева за срок от 84 месеца; 2.) че е предоставил на ответника договорения размер на кредита, дата и начина по който кредитора е предоставил заетата сума и че длъжникът е получил същата ; условията при които е следвало да бъде върната от ответника на ищеца - кредитор заетата сума, наличието на действителни договорни клаузи даващи право на ищеца да търси заплащане на възнаградителни и мораторни лихви при забава , вкл. и право да обяви целия кредит за предсрочно изискуем. 3.) че падежът на задълженията за заплащане на дължимите се месечни вноски по кредита е настъпил , датата на която е падежирала всяка една анюитетна вноска, 4.) че са налице уговорени валидни клаузи за лихви за забава и възнаградителни лихви при неизпълнение на договора и такси за предоставени по договора услуги и или застраховки, 6.) размера на исковите претенции по пера (за главници , възнаградителни и мораторни лихви неустойки) както и 7). да докаже при условията на пълно и главно доказване точно изпълнение на договорните задължения ; да докаже при условията на пълно и главно доказване, че ответникът поради неизпълнение на договорните задължения по см. на чл. 79, ал.1 ЗЗД е изпаднал в забава, началния период на забавата за всяко едно парично вземане , твърдения от ищеца факт , дата и основание на което кредитът е обявен изцяло за предсрочно изискуем . 8). В тежест на ищеца е било възложено и да установи при условията на пълно и главно доказване, че ДПК е бил сключен при стриктното спазване на закона и в частност ЗПК и ЗЗПтр , вкл. че е предоставил на кредитополучателя преддоговорна информация, проверил платежоспособността на кредитополучателя .СЪДЪТ е указал на ищеца, че при наличие на неравноправна клауза в потребителския договор, негова е доказателствената тежест да установи, че въпросната клауза е уговорена индивидуално.

В тежест на ответника съдът е възложил да установи и докаже възраженията залегнали в отговора на искова молба за недействителност на договорите, а именно: да се позове на факти и обстоятелства и да ангажира доказателства затова, че договорът от 09.08.2017 г. е изцяло нищожен или негови отделни клаузи (така както изчерпателно са наведени възраженията в отговора), вкл. и да установи и докаже , че договорът е неавтентичен - т.е. че не е подписан от ответника.

В тежест на ищеца, в условията на евентуалност - в случай , че не докаже че целия кредит е станал предсрочно изискуем , към датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК, е било възложено да установи и докаже на коя дата е настъпил падежа и изискуемостта на всяка една вноска, размера на вноската, респ. и вземанията си по размери и периоди за главница, възнаградителни и мораторни лихви за исковия период . В тежест на ищеца съдът е възложил и да установи и докаже, че по негово заявление е било образувано заповедно производство против длъжника , че в полза на ищеца е била издадена от заповедния съд заповед за изпълнение на парично задължение за процесните вземания и че

във връзка с дадените указания от заповедния съд и в срок ищецът е предявил специалните си положителни установителни искове с правно осн. чл.422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При така разпределената тежест на доказване, на база събраните по делото доказателства съдът приема за безспорно установено, изяснено и доказано от фактическа страна следното :

От приобщеното по делото писмено доказателство - частно гражданско дело № 2486/2023 г. по описа на Районен съд - Варна, 42 -ри състав, се установява , че на 28.02.2023 г. във ВРС е било подадено Заявление за издаване на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от кредитора „Б. П. П. Ф. *** , чрез „ Б. П. П. Ф. С.А. „Клон България , против длъжника А. Ж. С. ЕГН *****.

С Разпореждане № 7960/01.03.2023 г. заповедният съд е приел , че са налице предпоставките, визирани в чл. 410 , ал.2 ГПК , както и че липсват данни за визираните в чл. 411 , ал.2 , т.2 , т.3 , т.4 и т.5 ГПК пречки, поради което е разпоредил издаване в полза на заявителя и против длъжника на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК за паричните вземания, индивидуализирани в заявлението , ведно със сторените от заявителя съдебно -деловодни разноски (л.27 от заповедното дело).Със Заповедта по чл.410 ГПК - Заповед № 1091/01.03.2023г. издадена от РС Варна,4 2 - ри състав, по ч. гр. д. № 2486/2023 г. (л.28 от заповедното дело) заповедният съд е разпоредил длъжникът А. С. да заплати на кредитора „Б. П. П. Ф. *** , чрез „ Б. П. П. Ф. С.А. „Клон България следните парични вземания : сумата от 12511.22 лева -представляваща главница по договор за потребителски паричен кредит , отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване ни ползване на кредитна карта с номер PLUS-15155185, сключен на 09.08.2017 г. между А. Ж. С. и „*** П. Ф. „ЕАД ; сумата от 3007.15 лева представляваща възнаградителна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.09.2020г. до 20.02.2025 г., сумата от 2982.03 лева - представляваща мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.10.2020г. до 16.02.2023 г., ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението в съда - 28.02.2023 г.до окончателното изплащане на задължението , на осн.чл.410 ГПК. В Заповедна по чл.410 ГПК изрично е записано, че вземането произтича от следните обстоятелства :Договор за потребителски паричен кредит , отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване ни ползване на кредитна карта с номер PLUS-15155185, сключен на 09.08.2017 г. между А. Ж. С. и „*** П. Ф., ЕАД. Видно от л. 28 - ми от заповедното дело, със Заповедта по чл.410 ГПК заповедният съд е присъдил в полза на заявителя сторените по заповедното дело съдебно -деловодни разноски в размер на 371.01 лв. за заплатена държавна такса и 50.00 лв. за юрисконсултско възнаграждение , на осн. чл. 78, ал.1 и ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от ЗПрП , вр. чл. 26 от НЗПрП.

Липсва спор по делото, че Заповедта по чл.410 ГПК не е била връчена лично на длъжника, както и че се счита връчена при условията на чл. 47 , ал.5 ГПК и в тази връзка заповедният съд е дал указания на заявителя за възможността да предяви специалния си положителен установителен иск, което и последният е сторил в срок.Тези факти са видни от

приложените по заповедното дело писмени доказателства от л. 29 -ти до л. 47 -ми включително.

Длъжникът в заповедното производство, придобил процесуално качество ответник в исковото производство, в иския процес е представляван от назначения му съгласно чл. 47, ал.6 ГПК особен представител - адв.З. -А. от АК Варна , т.к. и в исковото производство не е открит на известните адреси и не е бил установен друг способ, по който да му се връчи преписа от искова молба.

При така изложеното по-горе, иския съд на първо място дължи произнасяне по основателността и доказаността на предявените специални положителни установителни икове, а в случай, че твърденията на ищеца за предсрочна изискуемост на кредита, за която се сочи че е настъпила преди сезиране на заповедния съд , по силата на клаузата на чл.5 от ДПК , не се докажат, то тогава иския съд следва да се произнесе и по основателността и доказаността на евентуалните осъдителни икове.

Предявените ОСИ с правно осн.чл.422 , ал.1 вр. чл. 415 , ал.1 ГПК и чл.86, ал.1 ЗЗД иския съд намира за процесуално допустими, заведени от ищцовата страна при спазване на преклузивния процесуален срок и при наличие на ясен правен интерес от признаване за установено , че съществуват паричните вземания, за които заповедният съд е издал в полза на кредитора Заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 ГПК, невлязла в законна сила към момента .

Спорът по исковото производство между ищцовата страна и ответника, след депозиране на отговора на искова молба от особения представител на ответника, се свежда както до действителността на процесния договор, в цялост , а и в отделни негови клаузи, така и до това дали въобще ответникът има каквото и да е парично задължение по процесния ДПК.

За да бъде даден правилен и обоснован отговор на всички спорни по делото въпроси, съдът е допуснал събиране на писмени доказателства, провеждане на необходимата съдебно -счетоводна експертиза, допуснал е и съдебно - графологична и техническа експертиза.

Съвкупният и поотделен анализ на събраните по делото доказателства, мотивира иския съд да приеме от фактическа страна за безспорно установено по делото следното :

Представените от ищцовата страна заверени за вярност с оригинала копия на: извлечение по основно вписване в Търговския и фирмен регистър към 13 март 2018 г. - превод от френски език; нотификация за презгранично сливане от март 2018 г.; писмо от Канцелария на Търговския съд в П. до Търговски регистър към Агенция по вписванията (л.7 -12), наведените твърдения , искания и приложени доказателства от ищцовата страна в молби от 25.1.2024 г.(л.74), 10.1.2024 г.(л. 79)и 17.1.2024 г.(л. 104), а и данните в ТР , удостоверяват и доказват, факта, че „Ю. Б.“ ЕАД , ЕИК *** е придобила търговското предприятие и дейността на „Б. П. П. Ф. - Клон България КТЧ „, ЕИК ***, поради което и притежава активна процесуална легитимация. Този факт, всъщност не е оспорен от ответника .

Спорни по делото са въпросите дали ответникът е сключвал договор за кредит през 2017 г., действителен ли е договора за кредит , каква сума е получил длъжника и изпратил ли е целия си дълг.

Установено е по делото от приложения на лист 15 -ти в заверено за вярност с оригинала копие на договор , че на 09.08.2017 г. в гр.Варна между „Б. П. П. Ф.“ ЕАД и А. Ж. С. е бил сключен Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване на кредитна карта PLUS-15155185, при следните параметри и условия : размер на кредита за потребителски цели 15000.00 лв., размер на кредита за покупка на застраховка „ Защита на плащанията „ 0.00 лв., застрахователна премия 4725.00 лв., такса ангажимент 525.00 лв., брой погасителни вноски 84 броя , месечна погасителна вноска (средно месечно отклонение на вноската до 1 стотинка) 303.72 лв., обща стойност на плащанията 25512.48 лв., годишен процент на разходите 11.40 % и лихвен процент 9.70.

В процесния ДПК е инкорпориран ПП / погасителен план / в който в табличен вид са посочени 83 броя вноски, които кредитополучателя е следвало да заплати на кредитодателя от 20.09.2017 г. до 20.07.2024 г. , в посочване на падежната дата на всяка една от вноските - падежно число 20 , оставащ размер на главница , размер на всяка една от общо 83 -те вноски от по 303.72 лв. Към ДПК са приложени в заверено копие на листи от 17 до 21 Общите условия на кредитодателя , при които е отпуснат кредита , като същите носят подпис на клиент, а на последна страница и имена и подписи и дата за кредитополучател и кредитодател.

Приобщено по делото е заверено за вярност с оригинала копие на Споразумение за отсрочване на погасителни вноски , сключено между кредитодателя и кредитополучателя и носещо дата 19.06.2020 г. , по силата на което и в следствие на промените вписани в т. 1 - 4 , общата дължима сума от кредитополучателя / обща стойност на плащанията / 25512.48 лв. се променя на 26 036.28 лв. , а ГПР остава непроменен . Към споразумението е приобщен и ПП в който са вписани дължимите се кредитополучателя вноски от номера 31 до 84 вкл. с падеж 20 то число , съответно дължими за периода от 20.09.2020 г. - 20.11.2024 г. от по 313.42лв.

С оглед доказване на размера и основанията на иска си , ищцовата страна е представила и по делото е приобщено на листи от 24 до 28 извлечение от процесния кредит.

За пълното изясняване на фактическата страна по спора по делото , по искане не на ищцовата , а на ответната страна, е допусната и изготвена Съдебно - счетоводна експертиза, заключението по която е приобщено на листи от 107 до 115 вкл.

От заключението по неоспорената ССЧЕ , изготвена от в.л. М.И. , безспорно се установява факта, че сумата от 10446.06 лв. е била предоставена от кредитодателя на кредитополучателя с платежно нареждане за кредитен превод от 09.08.2017 г. съгласно Договор PLUS-15155185. Установено и доказано е чрез заключението по ССЧЕ , че за периода от 08.08.2017 г. до 07.04.2020 г. по Договор PLUS-15155185 са извършени погасявания в общ размер на 9111.60 лв. , вкл. и че погасяванията са извършени от лицата :

А. Ж. С., А. И. А. и Б. Ж. С. .

Съгласно даденото от в.л. М.И. заключение по ССчЕ (л.112) :

размерът на дължимата и непогасена сума по кредита , в случай , че се начисляват посочените в Договора възнаградителна лихва, такса ангажимент и годишен процент на разходите , при отчитане на всички погасявания е 18 491.64 лв. , в.т.ч. : 12 511.22 лв. главница, 3007.15 лв. възнаградителна лихва , начислена върху главницата за периода от 20.09.2020 г. до 20.02.2025 г., 2973.27 лв. мораторна лихва , начислена върху главницата за периода от 20.10.2020 г. до 16.02.2023 г. ;

размерът на непогасената и дължима сума по кредита, в случай , че не начисляват посочените в договора възнаградителна лихва , такса ангажимент и ГПР, при отчитане на всички погасявания, заключава в.л.И., че възлиза на 5363.40 лв. в т.ч. 15000 лв. минус 525 лв./ такса ангажимент / минус 9111.60 лв. / погасена сума /.;

размерът на дължимата и непогасена сума по кредита , при изключване от общия размер на кредита на сумата от 4725 лв. / за която се твърди , че е дължима застраховка / и на сумата от 4028.94 лв./ за която се твърди , че е удържана за погасяване на задълженията по Договор с номер PLUS-14157151/ и в случай, че се начисляват посочените в договора възнаградителна лихва ,такса ангажимент и ГПР , при отчитане на всички погасявания, пресмята вещото лице , че е 6 044.93 лв. в т.ч. 5298.66 лв. главница, 746.27 лв. възнаградителна лихва , начислена върху главницата за периода от 20.12.2021 г. до 20.08.2024 г. и

размерът на дължимата и непогасена сума по кредита, на последно място заключава вещото лице М. И. , при изключване от общия размер на кредита на сумата от 4725 лв./ за която се твърди, че е дължима застраховка / и на сумата от 4028.94 лв./ за която се твърди, че е удържана за погасяване на задълженията по Договор с номер PLUS-14157151/ и не се начисляват посочените в договора възнаградителна лихва, такса ангажимент и ГПР, при отчитане на всички погасявания , пресмята вещото лице, че възлиза на общо 1 334.46 лв. - 15 000 лв. минус 4028.94 лв. минус 525 лева /такса ангажимент / минус 9111.60 лв./погасена сума /.

Т.е. от заключението на вещото лице - експерт счетоводител се установява, че размерът на непогасеното задължение по процесния кредит е даден в четири варианта, като точния размер на дълга, в случай , че се приеме че договорът не е недействителен , следва да бъде определен от съда .

По делото е допусната и съдебно - графологична експертиза и съдебно техническа експертиза, с оглед оспорванията сторени от особения процесуален представител на ответника на авторството на подписа на кредитополучателя и размера на шрифта по договора. Още с Определението си по чл. 140 -146 ГПК , за насрочване на производството по делото в о.с.з, искивият съд е допуснал необходимите за пълното изясняване на фактическата страна на спора експертизи, като е обявил на страните, че ще се произнесе с нарочно определение по чл. 194 ГПК, след като ищеца заяви дали ще се ползва от

оспорените като неавтентични документи. С Молба от 10.1.2024г. ищцовата страна е представила оригинала на ДПК PLUS-15155185 , заявила е изрично , че във връзка с обслужването на процесния кредит на ответника не са откривани банкови сметки и на последно място е представила и Справка от ЦКР . В посочената молба липсва волеизявление от страна на ищеца дали ще се ползва от оспорения като неавтентичен договор за кредит.

Установено е по делото, на база изготвената съдебно - почеркова / графологична експертиза, възложена на в.л.- експерт - графолог Е. А., че подписите положени за „клиент „ и „ кредитополучател „ в ДПК № PLUS-15155185 от 09.08.2017 г. и в Споразумение за отсрочване на погасителни вноски от 19.06.2020 г. са изпълнени от А. Ж. С. , а размера на шрифта, с който е изписан текста в договора е 12 , вид Garamond.

Допълнително представено по делото и приобщено на л. 76 - ти е цитираното и от в.л. М.И. заверено копие на платежно нареждане за кредитен превод, от което се констатира , че Б. П. П. Ф. ЕАД на 09.08.2017 г. по ДПК PLUS-15155185 е превело по банкова сметка, водена при ПИБ АД / вписана в преводното нареждане / сумата от 10 446.06 лв.

Въз основа на горните писмени доказателства, съдът достига до следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

По делото са предявени в условията на обективно, кумулативно съединяване главни специални положителни установителни иски с правно основание чл.422, ал.1, вр.чл.415, ал.1 от ГПК, вр.чл.86, ал.1 от ЗЗД, с предмет приемане за установено по отношение на ответника съществуването на вземанията, претендирани от ищцовото дружество, за които заповедният съд е издал Заповед за изпълнение на парично задължение. Исковият съд, въз основа на събраните по делото доказателства, анализирани в съвкупност и поотделно, на първо място се спира върху залегналите в заповедното производство твърдения на дружеството - заявител, съпоставени с твърденията в исковата молба. В заповедното производство заявителят е твърдял, че между него и длъжника е сключен ДПК от 09.08.2017 г. за сумата от 15000 лв. , която длъжникът следвало да върне за срок до 20.02.2025 г., на 84 месечни вноски и поради Ковид кризата било сключено Споразумение за отлагане на плащането на вноските. Посочено е в заявлението, че длъжникът преустановил плащанията по договора на 20.09.2020 г. и съгласно чл.5 от договора, при забава на 1 или повече месечни вноски, дължал обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата върху размера на непогасената главница. Посочено е още, че при просрочване на 2 или повече вноски , считано от падежната дата на втората непогасена вноска, вземането на кредитора ставало предсрочно изискуемо в целия му размер, вкл. и всички определени по договора надбавки ведно с дължимото обезщетение за забава, поради което на 20.10.2020 г. вземането станало изискуемо в целия му размер, а на 08.08.2022 г. била изпратена на длъжника покана за доброволно изпълнение . Сред приложените към заявлението заверени за вярност с оригинала копия липсват извлечение от сметка по която е бил отпуснат кредита и покана за доброволно изпълнение .

Видно е от самия договор за кредит , че носи дата 09.08.2017 г. с вписан размер на отпуснатия кредит 15 000 лв. и срок на погасяване до 20.07.2024 г. , когато следва съгласно

ПП да падежира последната погасителна вноска. С последващо споразумение от 19.06.2020 г. страните са предоговорили условията на договора и са приели плащането на погасителни вноски от номера от 31 до 36 да се отложи със 6 месечен гратисен период, променена е и общата дължима сума от кредита от 25 512.48 лв. на 26 036.28 лв., като съгласно ПП към споразумението размерът на вноските от 31 до 81 става по 313.42 лв. с падеж на 31 -та на 20.10.2020 г. и на последната 81 -ва на 22.11.2024 г.

От изложеното по -горе се налага и извод, че заявителят е твърдял, че кредита е станал изцяло предсрочно изискуем поради неплащане на две вноски, считано от падежната дата на втората вноска - т.е.от 20.10.2020 г. , респ. крайния падеж на договора , към момента, не е настъпил .

В исковото производство ищцовата страна в основни линии е повторила твърденията на заявителя , твърдейки , че съгласно ДПК и поради неизпълнение на задължението на длъжника за заплащане на дължимите се месечни вноски, длъжникът дължи по кредита следните суми : 12511.22 лева - главница по договор за потребителски паричен кредит , отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване ни ползване на кредитна карта с номер PLUS-15155185, сключен на 09.08.2017 г. между А. Ж. С. и „*** П. Ф. „ЕАД ; сумата от 3007.15 лева представляваща възнаградителна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.09.2020г. до 20.02.2025 г., сумата от 2982.03 лева - представляваща мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.10.2020г. до 16.02.2023 г., ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението в съда - 28.02.2023 г.

От анализа на всички събрани по делото писмени доказателства, исковият съдът намира, че на база заключението на в.л.Е. А. по допуснатата и неоспорена от страните СГЕ е безспорно доказано, че на 09.08.2017 г. ответникът е сключил с „*** П. Ф. „ЕАД договора за кредит, а на 19.06.2020 г. и Споразумение за отсрочване на погасителни вноски. Оспорването на неавтентичността на ДПК е останало неуспешно, т.к. действително и ДПК и Споразумението носят подписа на кредитополучателя - ответник. Установено е и доказано, че и размерът на шрифта на договора е 12 , което от правна страна налага и извод, че твърденията на „Ю. Б. „ АД че ответникът е встъпил на 09.08.2017 г. в договорни правоотношения с кредитора /праводател на ищеца/ Б. П. П. Ф. ЕАД са изцяло доказани .

Въз основа на заключението на вещото лице М.И. по допуснатата ССЧЕ , съдът приема, че е доказано още и твърдението на ищцовата страна, че размера на кредита е бил 15 000 лв., както и че кредитодателят на дата 09.08.2017 г. е превел на длъжника - ответник сумата от общо 10446.06 лв. Елементарните пресмятания, направени от исковия съд, водят до извод, че при предоставяне на заетата сума е приспадната сума от 4 553.94 лв. (разликата между 15 000 лв. и 10 446.06 лв.) Установено и доказано е на база ССЧЕ , че в периода от 08.08. 2017 г. до 07.04.2020 г. по Договор PLUS-15155185 са извършени погасявания в общ размер на 9111.60 лв., а според заявителя- длъжникът преустановил плащанията по вноските на 20.09.2020 г.

При така установеното по-горе, на база кредитираните от исковия съд заключения на вещите лица по допуснатите и неоспорени по делото ССЧЕ и СГЕ , исковият съд следва да

даде отговор на спорния по делото въпрос дължи ли ответника плащане по процесния кредит и ако да в какъв размер.

Ответникът, чрез особения си представител, е оспорил действителността на договора за потребителски кредит, твърдейки че ДПК не отговоря на изискванията на ЗПК, че противоречи на ЗЗП и бил сключен в нарушение на основни законови разпоредби на ЗПК, подробно посочени в отговора на искова молба.

За успешното провеждане на предявените икове, ищецът е следвало да установи в процеса, в условията на пълно и главно доказване, възникването в негова полза/ в полза на праводателя - заявител в случая / на изискуеми вземания, за които е издадена заповедта за изпълнение, т.е. да докаже валидна облигационна връзка по посочения в исковата молба договор за потребителски заем, включващ твърдяните клаузи за дължимост на договорно възнаграждение, както и предсрочна изискуемост, по силата на който сумата по заема е усвоена на ответника и за него е възникнало задължение да заплати сумите, предмет на исковите, в претендираните размери.

Настоящият съдебен състав намира, че въз основа на ангажираните от ищцовата страна и приобщени писмени доказателства, при условията на пълно и главно доказване е установено, че между Б. П. П. Ф. и ответника А. С. е било възникнало действително правоотношение по договор за потребителски заем, по силата на който на А.С. е бил отпуснат кредит от 15 000 лв. и реално му е била преведена сума от точно 10446.06лв.

Фактът, че кредитодателя е изпълнил задължението си да предостави на ответника заемната сума в договорен размер от 15 000 лв. и преведен по банков път размер от 10 446.06 лв., съдът намира за доказан на база приложения договор, както и от обективното и компетентно дадено заключение на вещото лице М.И. по ССЧЕ, вкл.и приобщеното на л.76 -ти преводно нареждане. Установявайки безспорно, че договора за кредит носи подписите на кредитополучателя - ответник, искивият съд приема, че между Б. П. П. Ф. ЕАД и ответника по спора е бил сключен Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта № 15155185 от 09.08.2017 г.

Искивият съд,при така установеното по-горе дължи произнасяне първо по главните ОСИ с правно осн.основание чл. 415 във вр. с чл.422 ГПК, а в зависимост от основателността ѝм, дължи произнасяне и по предявените в евентуалност икове с правно основание чл.79 ал.1, вр. чл.240, ал.1 и 2 ЗЗД.

От правна страна съдът приема, че по делото е установено, че на 09.08.2017 г. е бил сключен Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта № PLUS-15155185 по силата на който на кредитополучателя А. С. е бил предоставен потребителски кредит в размер на 15 000 лв. за срок от 7 години срещу насрещното задължение на заемателя да върне заетата сума на месечни вноски (84 бр.) по погасителен план, всяка в размер на 303.72 лева. По делото допълнително с молба от 10.1.2024 г. ищцовата страна е представила оригинала на Договора за кредит / л. 86/ , ОУ към договора /л.89/, Кратък медицински въпросник за

приемане за застраховане / л. 90/ , Сертификат PLUS-15155185 ведно с ОУ за застраховка защита на плащанията / за застрахователни пакети „Стандарт и Комбинирана защита“ / на кредитополучателите по Договор за паричен кредит , отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта / л. 90 -гръб - л. 94/ Сертификат № CARD -15155185 / л.95/ ведно с Общи условия за застрахователна програма „Защита на плащанията по кредитни карти“ / л. 95 - гръб - л.99/, Декларация за предоставяне на лични данни PLUS-15155185 ВЕДНО с копие от лична карта на А. Ж. С. / л.100/ и оригинала на Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити . / л.101 / .

Сравнявайки съдържанието на приобщените писмени доказателства в оригинал по делото със заверените копия, както и с целия писмен доказателствен материал, искивият съд приема, че кредитодателят , отпуснал процесния кредит на 09.08.2017 г. в полза на кредитополучателя - ответник , представлява финансова институция по смисъла на чл.3 ал.2 ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства / както е в конкретния случай/, което определя дружеството като кредитор по смисъла на чл.9 ал.4 ЗПК, поради което и съгласно разясненията дадени в т.18 на ТР № 4/2013г.на ОСГТК на ВКС, изискването за обявяване на договора за кредит за предсрочно изискуем важи и за него.В случая, обаче, към датата на подаване на заявлението, договорът за кредит не е бил изцяло изискуем на краен падеж, липсват доказателства (а и твърдения от страна и на заявителя и на ищеца) длъжникът да е получил уведомително писмо, че договорът е обявен за предсрочно изискуем , поради което и правото на кредитора да приложи нормата на чл.5 от договора не е възникнало.Ето защо и искивия съд приема , че предсрочната изискуемост на кредита не е настъпила на сочената дата 20.10.2020 г.

Съгласно разпоредбата на чл.235 ГПК, съдът счита, че предсрочната изискуемост на кредита е настъпила с връчването на преписа от искова молба на ответника, чрез особения му представител на дата 01.09.2023 г. (л. 55). В този смисъл е и съдебната практика, обективирана в Решение № 86/27.10.2020 г. на Първо търговско отделение, ТК , постановено по т. д. № 2118/2019 г. с докладчик съдията Анжелина Христова . Кредитът е станал изцяло и предсрочно изискуем на 10.09.2023 г., т.к. волеизявлението на Банката да обяви кредита за предсрочно изискуем е достигнало до адресата, чрез особения му представител с връчване на препис от исковата молба. Въз основа на изложеното по -горе, искивият съд приема , че ищцовата страна е доказала и настъпването на предсрочна изискуемост на договора за кредит, но не преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, а в хода на производството по специалния положителен установителен иск . На това правно основание, съгласно искането на ищцовата страна и трайната съдебна практика, искивият съд следва да отхвърли изцяло предявените специални положителни установителни като недоказани по основание и да пристъпи към разглеждане на евентуалните осъдителни .

По същество на спора, по евентуалните осъдителни искове , искивият съд приема за

установено и доказано от правна страна следното :

Между страните „Б. П. П. Ф. „ и А. С. е възникнало правоотношение по договор за потребителски кредит по чл.9 и сл. ЗПК. Съгласно чл.9 ал.1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Съгласно чл.10 ал.1 ЗПК договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. Съгласно чл.11 ал.2 ЗПК общите условия са неразделна част от договора за потребителски кредит и всяка страница се подписва от страните по договора.

При така визираните по-горе основни изисквания към ДПК, при отчитане на доказвания по делото чрез СГЕ факт, че е спазен и шрифта на договора, исковият съд съобразява задължителните указания дадени в т.18 от ТР №4/2013г./ 18.06.2014г. по т.д.№ 4/2013 на ОСГТК на ВКС (за непадежиралите вноски искът би следвало да се отхвърли) но и ТР № 8/2017 на ОСГТК на ВКС, според което е допустимо предявения иск по реда на чл.422 ал.1 ГПК за установяване дължимост на вземане по договор за кредит поради предсрочна изискуемост да бъде уважен само за вноските с настъпил падеж към датата на формиране на силата на присъдено нещо, ако предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение.

В настоящия случай, както се изложи, задължението на длъжника за непогасена главница по договора за кредит, исковият съд намира за дължимо, т.к. от заключението на допуснатата ССЧЕ се констатира , че кредитът не се обслужва и длъжникът се намира в забава, като са предоставени на съда четири варианта касаещи размерите и основанията на всяко едно от претендираните от ищцовата страна парични вземания. В обобщение, съдът счита, че макар и ответникът да е извършвал погасявания по отпуснатия му кредит, към момента , кредитът е изцяло и предсрочно изискуем и длъжникът дължи плащане на непогасената главница ведно с акцесорното вземане за законна лихва, считано от датата на сезирането на заповедния съд .

По отношение останалите елементи на претендираното вземане извън главницата по кредита – претендираната възнаградителна лихва и мораторна лихва ВРС приема , че ДПК като сключен при наличие на неравноправни клаузи, се явява нищожен в тези части, респективно не поражда валидни правоотношения между страните, при следните съображения: Отпуснатият на ответника А. С. като физическо лице заем представлява предоставяне на „финансова услуга“ по смисъла на § 13 т.12 от ДР на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ и отв.С. има качеството потребител по смисъла на § 13 т.1 от ДР на този закон, според който потребител е всяко физическо лице, което придобива стока или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност. Като потребител ответникът разполага със защита срещу неравноправни клаузи, предвидена в Глава Шеста на ЗЗП, за които съдът следи служебно, по който въпрос също е

налице категорично установена съдебна практика, която задължава съда да следи служебно за наличие по делото на фактически и/или правни обстоятелства, обуславящи неправомерност на клауза/и в потребителския договор и да се произнасят, независимо дали страните са навели такива възражения или не, като служебното начало следва да се приложи и при преценка дали клаузите на договора са нищожни.

Съгласно практиката на Съда на ЕС по приложението на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5.IV.1993 г. относно неправомерните клаузи в потребителските договори, която е транспонирана в българското законодателство с § 13а т. 9 от ДР на ЗЗП, националният съд е длъжен служебно да преценява неправомерния характер на договорните клаузи, попадащи в приложното поле на Директива 93/13/ЕИО и по този начин да компенсира неправомерността, съществуваща между потребителя и продавача или доставчика. В Закона за защита на потребителите и по-конкретно в чл.143 от същия е дадено определение на понятието „неправомерна клауза“ в договор с потребител, а именно - всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неправомерие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като различните хипотези на неправомерни уговорки са неизчерпателно изброени в 20 точки от посочената разпоредба. Според чл.146 ал.1 ЗЗП неправомерните клаузи в договорите са нищожни, освен ако не са уговорени индивидуално, като в алинея 2-ра от същата разпоредба е посочено, че не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им особено в случаите на договор при общи условия. Такова разрешение е дадено и в Директива 93/13/ЕИО. Според чл.3 от Директивата, неправомерни клаузи са договорни клаузи, които не са индивидуално договорени и които въпреки изискванията за добросъвестност създават в ущърб на потребителя значителна неправомерност между правата и задълженията, произтичащи от договора. Не се счита за индивидуално договорена клауза, която е съставена предварително и следователно потребителят не е имал възможност да влияе на нейното съдържание. Фактът, че някои аспекти от дадена клауза или някоя отделна клауза са индивидуално договорени, не изключва приложението на чл.3 от Директивата към останалата част на договора, ако общата преценка на договора сочи, че той е договор с общи условия. Когато продавач или доставчик твърди, че клауза от договор с общи условия е договорена индивидуално, негова е доказателствената тежест да установи този факт.

В случая е видно от ангажираните от ищеца писмени доказателства, че процесният договор за потребителски кредит е сключен при действието на Общи условия, т.е. при предварително определени от страна на кредитодателя договорни клаузи. Доколкото самият договор е бланков, съдът намира, че същият не е бил предмет на предварително договаряне между страните, от което следва извод, че ответника не е имал възможност да влияе върху съдържанието му. В случая е бил подписан стандартизиран бланков формуляр, чието съдържание е предварително изготвено от кредитодателя. Видно е още от договора, че кредиторът се е задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения

процент по заема, ГПР и годишното му оскъпяване. Липсва обаче ясно разписана методика на формиране на годишния процент на разходите по кредита /кои компоненти точно са включени в него и как се формира посочения в договора ГПР от 11.40%. Отговор на този въпрос по същество не дава и вещото лице М.И. в разпита си пред ВРС .В тази връзка следва да бъде посочено , още, че ГПР е величина, чийто алгоритъм е императивно заложен в ЗПК и приемането на методика, налагаща изчисляване на разходите по кредита по начин, различен от законовия е недопустимо. Тези съставни елементи обаче, както бе посочено и по-горе в случая остават неизвестни. Не става ясно какво се включва в общите разходи за потребителя /настоящи или бъдещи/, доколкото в погасителната вноска е включено и изплащане на задължения по „застрахователна премия „. Следва да се има предвид още, че към датата на сключване на договора за потребителски кредит основният лихвен процент е 0,01 %, от което следва, че размерът на законната лихва е бил 9,70 %, т.е. уговорения в договора за кредит годишен лихвен процент надвишава повече от девет път законната лихва. В настоящият случай договорената между страните лихва надхвърля трикратния размер на законната лихва, което представлява нарушение на добрите нрави. С оглед на изложеното по –горе, настоящият съдебен състав приема, че липсата на индивидуално договаряне на параметрите в Раздел „Параметри и условия„ от договора за потребителски кредит, както и неконкретизирано формиран ГПР от 11.40 % съответно уговорен ГЛП в размер на 9.70 %, правят въпросните договорни клаузи неравноправни, и на основание чл.146 ал.1 ЗЗП същите се явяват нищожни.

Отделно от горното, следва да се има предвид, че в чл.10 а, ал.4 ЗПК е предвидено, че „, видът, размерът и действието, за което се събират такси и/или комисиони, трябва да бъдат ясно и точно определени в договора за потребителски кредит“. В настоящия случай в договора за потребителски кредит не са посочени видът, размерът и действието, за което се събират съответните такси. В противоречие на императивното правило на чл.10а,ал.4 ЗПК в процесния договор, за различните видове допълнителни услуги е определено общо възнаграждение за плащане, равно на броя на вноските умножени по размера на всяка от 84 -те, даващи сбора от 25 512.48 лв., без яснота обаче какво точно се включва в погасителната вноска от 303.72 лв.

Извън всичко изложено, съдът отчита факта, че принципът на добросъвестност и справедливост при договарянето изискват потребителят да заплати такса за реалното ползване на определена услуга, а не хипотетично ползване на такава. С оглед предходното, настоящият състав намира, че е налице неравноправна клауза в договора за потребителски кредит, с която потребителят се е задължил да заплати възнаграждение на кредитора за предоставянето н а такса ангажимент и на застрахователна премия , поради което и тези клаузи се явяват нищожни. Представените от ищцовата страна допълнително оригинали на Сертификати и ОУ за застраховка не променят изводите на съда за наличие на недействителни клаузи в ДПК.

Яснота относно въпроса кои компонентни се включват в една месечна вноска и как се определя размера на дължимите се месечни вноски, не се извлича и от сравнителния анализ

данните вписани в ДПК и Стандартния европейски формуляр. Така например в ДПК /л.86/ е посочена застрахователна премия в размер 4725 лв., такса ангажимент 525 лв., а в Стандартния европейски формуляр /л.101/ таксата ангажимент е посочена като 3.50 процента от кредита 525 лв. - еднократна, в т.3 е вписано, че след одобряване на заявлението и подписване на договора за кредит, по посочената от клиента банкова сметка, застрахователните премии се заплащат директно на застрахователния агент „Д. С.“ АД , без да се сочи какъв е размера на тази премия и дали еднократно се плаща. Видно от т. 2 на Стандартния европейски формуляр - общия размер на кредита е 15 000 лв., нетна сума за получаване по сметка / след удържане на такса ангажимент и застр.премии /ако има такива / е 14 475.00 лв. Приобщеното на л. 76 -ти преводно нареждане от дата 09.08.2017 г. е за сумата от 10 445.06 лв. Т.е. при договорен размер от 15 000 лв. кредит, се установява че е преведена на кредитополучателя сума от 10 446.06 лв. , следвало е да се удържи такса ангажимент във размер на 525 лв., а и плати на трето на спора лице - застрахователен агент премия от 4725 лв.

Воден от горните констатации, съдът намира, че процесния ДПК е недействителен в частите , в които при отпускане на кредита е определена такса ангажимент и застрахователна премия и вписан ГПР.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя задължителната съдебна практика по чл. 290 ГПК обективизирана в редица актове на ВКС , в частност Решение № 50056/ 29.05.2023г. на Върховен касационен съд - Търговска колегия, I търговско отделение, с докладчик съдията Елена Арнауčkова, постановено по т.д.№ 2024 по описа на ВКС за 2022г., както и постановеното на 06 февруари 2024 г. Решение на СЕС по дело № С - 425/ 23 за да изведе изводите от правна страна, че ДПК № PLUS-15155185 е частично недействителен .

В настоящото производство, така както и в цитираното по-горе производство по т.д. № № 2024 по описа на ВКС за 2022г., е изяснено от фактическа страна възникването на облигационни правоотношения въз основа на сключен Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта № PLUS-15155185 от 09.08.2017 г. между ответника - длъжник А. С. и кредитора „Б. П. П. Ф.“ ЕАД, чийто правопреемник, съгласно приложената към исковата молба нотификация за презгранично сливане е „Б. П. П. Ф.“, френско акционерно дружество, вписано в П.кия търговски регистър със седалище П., Франция, действащо чрез клон си в България, „Б. П. П. Ф. С.А., клон България, а последното съгласно вписанията в ТР е придобито от ищцовата страна - „Ю. Б. „АД.

В настоящото исково производство е приложима нормата на чл. 7 , ал.3 ГПК , така както е приел и ВКС по т.д.№ 2024 / 2022г., преди да бъде постановено Решението от 09.02.2024 г. на СЕС по дело С - 425/ 23, поради което и исковият съд, по аргумент на по-силното основание , следва служебно да следи за наличието на неравноправни клаузи в процесния договор.

Процесният договор за кредит безспорно попада в приложното поле на ЗПК. Съгласно нормата на чл. 22 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен,

когато не са спазени императивните законови изисквания към формата и съдържанието на договора за потребителски кредит, установени в защита на потребителите, а именно изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – 9.

В конкретния спор, според РС Варна процесния ДПК е недействителен, на осн.чл.22 ЗПК, тъй като не отговаря на изискването на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, относимо към съдържанието му, а именно в него липсва посочване на годишния процент на разходите по кредита, изчислен към момента на сключването на договора, съобразно установената методика в Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК. В подкрепа на този извод е обективното и неоспорено заключение по допуснатата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза и изложеното от вещото лице в открито съдебно заседание. При неяснота относно въпроса кои компонентни са били включени в ГПК , към датата на сключване на процесния договор за кредит, невъзможността исковия съд да определи от всички договорени и предоговорени в последствие месечни вноски кои главници по кредита са падежирали към датата на приключване на устните състезания пред настоящата инстанция , приетата вече недействителност на клаузите свързани със събиране на такса ангажимент още при сключване на договора и недействителност на начислената застрахователна премия , очевидно включвани в ГПР , като противоречащи на закона - ЗЗП. Проявление на извода на първоинстационния съд за недействителност на ДПК от 09.08.2017 г. поради неравноправните клаузи в частите относно начисляване на такса ангажимент, застрахователна премия и посочване на ГПР са и мотивите на Решението на СЕС по дело С - 425/ 23 , съгласно които още в заповедното производство, ако съдът не може да отдели исканията, основани на клаузи в договор, сключен с потребител, от исканията, основани на клаузи, които счита за неравноправни, : „ националният съд е длъжен да отхвърли заявлението изцяло, тъй като в противен случай би приложил неравноправна клауза в противоречие с преследваната с член 6, параграф 1 от Директива 93/13 цел за възстановяване на равенството между съдоговорителите и за гарантиране на необвързването на потребителите с неравноправни клаузи (вж. в този смисъл определение от 17 януари 2023 г., ***, C-379/21, EU:C:2023:2926, т. 32 и 33).“.

Ето защо, исковият съд приема, че при ОСИ осъдителни искиове , установената недействителност на процесния ДПК обуславя и крайния извод, че потребителят - кредитополучател дължи само чистата стойност на кредита съгласно чл. 23 ЗПК .

От доказателствата по делото се налага извод, че длъжникът - ответник е получил чиста стойност на кредита - преведената му сума от 10446.06лв.

Доказано е по делото, че в периода от 08.08.2017 г. до 07.04.2020 г. по Договор PLUS-15155185 са извършени погасявания в общ размер на 9111.60 лв., които следва да се приспадат от сумата от 10446.06 лв. , при което сумата - непогасена главница която следва да върне длъжника възлиза на 1 334.60 лв. или точно посочената в т.4 от ССЧЕ. До размер от 1334.60 лв.непогасена главница, съдът намира осъдителния иск за основателен и доказан и го уважава за тази стойност, като до пълния размер на претендирана главница го отхвърля.Ведно с главницата в установения размер, исковият съд счита и акцесорното

искане за присъждане на законна лихва за основателно , т.к. забавата на длъжника е факт и считано от датата на подаване на заявлението в съда се счита образувано исковото производство.Ето защо, съдът уважава осъдителния иск в размера на непогасена главница ведно със законната лихва . В останалите части касаещи искането на ищцовата страна за осъждане на ответника да заплати търсените размери на мораторна и възнаградителна лихва в посочените периоди, осъдителният иск се явява неоснователен и недоказан, т.к. съгласно трайната съдебна практика на връщане подлежи чистата и непогасена стойност на главницата по кредита, без претендираните акцесорни вземания . Ето защо и съдът не обсъжда и въпроса въобще за дължимост на договорна и или възнаградителна лихва и не излага мотиви в тази насока, нито за това , че само от ССЧЕ се констатира, че от отпускания кредит е бил рефинансиран /погасен / друг кредит на същия длъжник, за който няма данни да е сключван .

Воден от изложеното по-горе съдът отхвърля изцяло установителните искове като неоснователни и недоказани и уважава частично осъдителния до размер на непогасената чрез плащане главница от 1334.60 лв. ведно със законната лихва върху тази главница считано от датата на сезиране на заповедния съд и до окончателното изплащане на вземането и отхвърля осъдителните искове в останалите части.

С оглед изхода на спора и съгласно нормата на чл. 81 ГПК съдът дължи произнасяне по въпроса за отговорността за разноски .

Неоснователността на установителните искове и частичната основателност на осъдителния иск , обосновава уважаване на искането на ищеца за присъждане на съдебно – деловодни разноски в исковото производство съразмерно на уважената част на осъдителния иск . При общия материален интерес от 18500.40 лв. и уважена част на иска за 1334.60 лв. , в полза на ищеца съгласно чл. 78, ал.1 ГПК се дължат 0.07 % от реално сторените разноски . При доказан размер на сторени от ищеца разноски в исковото производство 370.01 лв. за платена д.т./л. 14/, 2065.04 лв. за внесен депозит за особен представител / л.44/ и присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. /определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК съгласно и искането на самия ищец/,от общия размер на разноските сторени от ищеца 2535.05 лв. , съразмерно на уважената част на иска, съдът присъжда съдебно - деловодни разноски за исковото производство в полза на ищеца от общо 177.45 лв. (сто седемдесет и седем лева и четиридесет и пет стотинки) .

Други искания страните по делото не са направили, поради което и съдът не се дължи произнасяне по незаявиени искания.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявените в условията на обективно кумулативно съединяване специални положителни **установителни искове от ищцовата страна „Ю. Б.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *******, и с адрес за кореспонденция: *******,

представявана от П. Н. Д. изпълнителен директор и прокуриста М. И. В., чрез юрисконсулт Н. А.а М. (*правоприемник на „Б. П. П. Ф. С. А.“, П., рег. № ***, чрез „Б. П. П. Ф. С. А.“, клон България, ЕИК ****), **против** ответника А. Ж. С. ЕГН: *****, с адрес: ***9, с искане да бъде прието за установено съществуването на паричните вземания, за които заповедният съд е издал Заповед № 1091/01.03.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 2486/2023 г., по описа на съда за 2023 г. 42 състав, а именно, че длъжникът А. Ж. С., ЕГН *****, с адрес: ****, ДЪЛЖИ на кредитора „Б. П. П. Ф. С. А.“, П., рег. № ***, чрез „Б. П. П. Ф. С. А.“, клон България, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от Д. Д. - Заместник управител, чрез пълномощника юрисконсулт Н. М., следните парични вземания : СУМАТА от 12511,22 лв. (дванадесет хиляди петстотин и единадесет лева и двадесет и две стотинки), представляваща главница по Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта с номер № PLUS-15155185, сключен на 09.08.2017 г. между А. Ж. С. и „Б. П. П. Ф.“ ЕАД; СУМАТА от 3007,15 лв. (три хиляди и седем лева и петнадесет стотинки), представляваща възнаградителна лихва за периода от 20.09.2020 г. до 20.02.2025 г., СУМАТА от 2982,03 лв. (две хиляди деветстотин осемдесет и два лева и три стотинки),представляваща мораторна лихва за периода от 20.10.2020 г. до 16.02.2023 г. **ведно със законна лихва върху главницата**, считано от подаване на заявлението в съда -**28.02.2023 г.**, до окончателното изплащане на задължението,**вземане произтичащо от следните обстоятелства:** Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта с номер № PLUS-15155185, сключен на 09.08.2017 г. между А. Ж. С. и „Б. П. П. Ф.“ ЕАД, **като неоснователни и недоказани** ,на **основание чл. 422, ал.1 , вр. чл. 415, ал.1 ГПК и чл. 86 , ал.1 ЗЗД .**

ОСЪЖДА ответника А. Ж. С. ЕГН: *****, с адрес: гр. Варна 9000, ул. “Розова долина“, № 19, ДА ЗАПЛАТИ на ищцовата страна **„Ю. Б.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: ***, и с адрес за кореспонденция: ***, представлявана от П. Н. Д. изпълнителен директор и прокуриста М. И. В. (*правоприемник на „Б. П. П. Ф. С. А.“, П., рег. № ***, чрез „Б. П. П. Ф. С. А.“, клон България, ЕИК ****),**следното парично вземане :**

СУМАТА от общо 1334.60 лв. (хиляда триста тридесет и четири лева и шестдесет стотинки) - непогасена главница по Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта с номер № PLUS-15155185, сключен на 09.08.2017 г. между А. Ж. С. и „Б. П. П. Ф.“ ЕАД;

ведно със законната лихва върху главницата от 1334.60 лв. считано от **28.02.2023 г.** до окончателното изплащане на задължението ,

като ОТХВЪРЛЯ **предявените осъдителни иски** **от „Ю. Б.“ АД, ЕИК: ***** (*правоприемник на „Б. П. П. Ф. С. А.“, П., рег. № ***, чрез „Б. П. П. Ф. С. А.“, клон България,*

ЕИК ***,) против ответника А. Ж. С. ЕГН: *****, в останалите части :

-за разликата от установения размер на главница от 1334.60 лв. до заявления от 12511,22 лв. ;

-за СУМАТА от 3007,15 лв. (три хиляди и седем лева и петнадесет стотинки), представляваща възнаградителна лихва за периода от 20.09.2020 г. до 20.02.2025 г.

-за СУМАТА от 2982,03 лв. (две хиляди деветстотин осемдесет и два лева и три стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 20.10.2020 г. до 16.02.2023 г. и

- за разликата в присъдената законната лихва - от присъдения до претендирания размер на главница, считано от **28.02.2023 г.** до окончателното изплащане на задължението, **като неоснователни и недоказани, на основание чл. 79, ал.1 ЗЗД и чл.240 ал.1 и ал.2 ЗЗД .**

Присъдената сума може да се преведе по посочената в исковата молба банкова сметка, както следва: IBAN ***, BIC *** Ю. Б. АД.**

ОСЪЖДА ответника А. Ж. С. ЕГН: *****, с адрес: **** ДА ЗАПЛАТИ на „Ю. Б.“ АД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: ***, и с адрес за кореспонденция: ***, представлявана от П. Н. Д. изпълнителен директор и прокуриста М. И. В. СУМАТА от общо 177.45 лв. (сто седемдесет и седем лева и четиридесет и пет стотинки) **-представляваща сторените от ищцовата страна в исковото производство съдебно –деловодни разноски, съразмерно на уважената част на исковете и на основание чл. 78, ал.1 и ал. 8 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните чрез съответните процесуални представители.

РАЗПОРЕЖДА изрично преписа от акта по същество да се връчи на ищцовата страна на адреса вписан като седалище и адрес на управление и да не се връчват по ел.път книжа до ищцовата страна.

Съдия при Районен съд – Варна: _____